

EL

EL

EL

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Βρυξέλλες, 21.9.2007
COM(2007) 546 τελικό

2002/0222 (COD)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

σύμφωνα με το άρθρο 251 παράγραφος 2 δεύτερο εδάφιο της συνθήκης ΕΚ

σχετικά με την

**κοινή θέση η οποία καθορίστηκε από το Συμβούλιο για την έκδοση της οδηγίας του
Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με τις συμβάσεις πίστωσης που
συνάπτονται με τους καταναλωτές**

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

σύμφωνα με το άρθρο 251 παράγραφος 2 δεύτερο εδάφιο της συνθήκης ΕΚ

σχετικά με την

κοινή θέση η οποία καθορίστηκε από το Συμβούλιο για την έκδοση της οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με τις συμβάσεις πίστωσης που συνάπτονται με τους καταναλωτές

1. ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Ημερομηνία διαβίβασης της πρότασης στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο 12 Σεπτεμβρίου
και το Συμβούλιο 2002
(έγγραφο COM(2002) 443 τελικό 2002/0222 COD):

Ημερομηνία γνωμοδότησης της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και 17 Ιουλίου 2003
Κοινωνικής Επιτροπής:

Ημερομηνία γνωμοδότησης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, πρώτη 20 Απριλίου 2004
ανάγνωση

Ημερομηνία διαβίβασης της πρώτης τροποποιημένης πρότασης 29 Οκτωβρίου 2004

Ημερομηνία διαβίβασης της δεύτερης τροποποιημένης πρότασης 7 Οκτωβρίου 2005

Ημερομηνία της πολιτικής συμφωνίας στο Συμβούλιο 21 Μαΐου 2007
Ανταγωνιστικότητας:

Ημερομηνία έγκρισης της κοινής θέσης: 20.9.2007

2. ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Η πρόταση νέας οδηγίας για την καταναλωτική πίστη έχει διττό στόχο: να διασφαλίσει υψηλό επίπεδο προστασίας των καταναλωτών και να δρομολογήσει μια διαδικασία για τη διαμόρφωση των συνθηκών που θα επιτρέψουν να επιτευχθεί μια πραγματική εσωτερική αγορά στον τομέα της καταναλωτικής πίστης.

Η οδηγία του 1987 βασίστηκε στην ελάχιστη εναρμόνιση. Σχεδόν όλα τα κράτη μέλη έχουν προχωρήσει σε διαφορετικό βαθμό πέρα από τα πρότυπα αυτά, γεγονός που παρεμποδίζει τη διαμόρφωση μιας εσωτερικής αγοράς. Η πλήρης εναρμόνιση των πέντε ουσιαστικών ενοτήτων της οδηγίας (παροχή πληροφοριών κατά τη σύναψη της σύμβασης και πριν απ' αυτήν), συνολικό ετήσιο πραγματικό επιτόκιο, δικαίωμα υπαναχώρησης και δικαίωμα πρόωρης εξόφλησης) αποσκοπεί να συμβάλει στη δημιουργία μιας ενιαίας αγοράς καταναλωτικής πίστης, διότι οι πιστωτές δεν θα

χρειάζεται να προσαρμόζουν τα προϊόντα τους στις διαφορετικές εθνικές νομοθεσίες των κρατών μελών.

Η ισχύουσα οδηγία για την καταναλωτική πίστη (87/102/ΕΚ) εκδόθηκε το 1987 και προβλέπει μόνο βασικά μέτρα για την προστασία των καταναλωτών. Οι πρόσφατες εξελίξεις της αγοράς κατέστησαν αναγκαία την προσαρμογή των εν λόγω κανόνων.

3. ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΗ ΘΕΣΗ

3.1 Γενικές παρατηρήσεις

Για την Επιτροπή τα βασικά στοιχεία ήταν η εναρμόνιση των εξής: της παροχής πληροφοριών κατά τη σύναψη της σύμβασης και πριν από αυτή, του υπολογισμού του συνολικού ετήσιου πραγματικού επιτοκίου, του δικαιώματος πρόωρης εξόφλησης και του δικαιώματος υπαναχώρησης.

Η Επιτροπή υποστηρίζει την εισαγωγή ενός τυποποιημένου εντύπου για την εξασφάλιση της εκπλήρωσης των υποχρεώσεων των πιστωτών όσον αφορά την παροχή πληροφοριών πριν από τη σύναψη της σύμβασης.

3.2 Τροπολογίες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, σε πρώτη ανάγνωση

Τροπολογίες που ενσωματώνονται στην κοινή θέση

Όσον αφορά το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο πρότεινε ορισμένες εξαιρέσεις που είτε έγιναν δεκτές ως είχαν είτε κατόπιν τροποποιήσεων.

Η εξαίρεση των συμβάσεων εγγύησης από το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας ελήφθη υπόψη στην τροποποιημένη πρόταση και συμπεριλήφθηκε στην κοινή θέση [άρθρο 2 παράγραφος 1].

Η πρόταση να εξαιρεθούν όχι μόνον οι συμβάσεις πίστωσης που εξασφαλίζονται με υποθήκη, αλλά και αυτές που εξασφαλίζονται και με άλλη παρόμοια εγγύηση, έχει επίσης συμπεριληφθεί στην κοινή θέση [άρθρο 2 παράγραφος 2] και το Συμβούλιο πρόσθεσε (στον τομέα των πιστώσεων) νέες εξαιρέσεις σχετικά με τη χρηματοδότηση της αγοράς ακίνητης περιουσίας (βλ. 3.3 κατωτέρω).

Σχετικά με τις εξαιρέσεις, το Κοινοβούλιο πρότεινε την εξαίρεση των συμβάσεων πίστωσης για ποσά έως 500 ευρώ και άνω των 100.000 ευρώ. Η τροποποιημένη πρόταση προέβλεπε ένα απλουστευμένο καθεστώς για πιστώσεις έως 300 ευρώ. Το Συμβούλιο συμφώνησε να εξαιρούνται πλήρως οι πιστώσεις κάτω των 200 ευρώ και, σε συμφωνία με το Κοινοβούλιο, να καθοριστεί ανώτατο όριο 100.000 ευρώ [άρθρο 2 παράγραφος 2 στοιχείο γ)]. Η λύση αυτή είναι αποδεκτή διότι, για μικρές πιστώσεις, οι καταναλωτές σε όλη την ΕΕ μπορούν να προστατευτούν από το κράτος μέλος καταγωγής τους εάν αυτό θεωρεί ότι υπάρχει ανάγκη για κανόνες προστασίας. Επιπλέον, αυτές οι μικρές πιστώσεις σπάνια συνάπτονται σε διασυνοριακό επίπεδο. Οι πιστώσεις άνω των 100.000 ευρώ δεν αποτελούν συνήθη καταναλωτική πίστη

και, συνεπώς, δεν απαιτούν τους μηχανισμούς προστασίας που παρέχει η οδηγία.

Στον τομέα των υπεραναλήψεων και της υπέρβασης του συνολικού ποσού της πίστωσης, η Επιτροπή και το Συμβούλιο συμφώνησε με την πρόταση του Κοινοβουλίου για απλουστευμένα καθεστώτα (δηλ., μικρότερος κατάλογος υποχρεώσεων) ώστε να διατηρηθεί η ευελιξία των εν λόγω προϊόντων. Ωστόσο, οι διαπραγματεύσεις στο Συμβούλιο κατέληξαν σε μεγαλύτερο κατάλογο από αυτόν που πρότεινε το Κοινοβούλιο και η Επιτροπή.

Το Συμβούλιο, με βάση την τροποποιημένη πρόταση της Επιτροπής, καθιέρωσε απλουστευμένα καθεστώτα για άλλες ειδικές πιστωτικές συμβάσεις (πιστώσεις που χορηγούνται από πιστωτικούς οργανισμούς [άρθρο 2 παράγραφος 5] και για συμφωνίες μεταξύ πιστωτών και καταναλωτών για προθεσμιακή πληρωμή στην περίπτωση που ο καταναλωτής έχει ήδη καθυστερήσει τις πληρωμές [άρθρο 2 παράγραφος 6]. Το Κοινοβούλιο, με τις τροπολογίες του, είχε προτείνει να εξαιρούνται πλήρως αυτές οι περιπτώσεις.

Όσον αφορά τους ορισμούς, η αρχική πρόταση της Επιτροπής περιείχε έναν ευρύ ορισμό του συνολικού κόστους της πίστωσης (όλα τα έξοδα που πρέπει να καταβάλει ο καταναλωτής για την πίστωση). Το Κοινοβούλιο πρότεινε έναν πιο περιορισμένο ορισμό, ο οποίος θα περιελάμβανε μόνο τα έξοδα που είναι γνωστά στον πιστωτικό φορέα σε σχέση με τη διαχείριση της σύμβασης πίστωσης, εξαιρουμένων των εξόδων που πρέπει να καταβληθούν σε τρίτους (συμβολαιογράφους, φορολογικές αρχές). Η Επιτροπή αποδέχτηκε την τροπολογία, συμπεριλαμβάνοντας τα έξοδα που συνδέονται με τη σύμβαση πίστωσης τα οποία γνωρίζει ο πιστωτικός φορέας με εξαίρεση των εξόδων που καταβάλλονται σε τρίτους. Ωστόσο, πρότεινε να συμπεριληφθούν τα έξοδα που αφορούν συμπληρωματικές υπηρεσίες σχετικές με τη σύμβαση πίστωσης, (ιδίως τα ασφάλιστρα), εάν η υπηρεσία είναι υποχρεωτική για να ληφθεί η πίστωση ή το διαφημιζόμενο επιτόκιο, και η σύμβαση συνάπτεται με πιστωτικό φορέα ή, υπό ορισμένες συνθήκες, με τρίτο μέρος. Η κοινή θέση ευθυγραμμίζεται με την τροποποιημένη πρόταση της Επιτροπής, εκτός από ό,τι αφορά τους φόρους, οι οποίοι δεν εξαιρέθηκαν [άρθρο 3 στοιχείο ζ)]. Αν και θα ήταν προτιμότερο να εξαιρούνται οι φόροι, η Επιτροπή μπορεί να αποδεχτεί συμβιβαστικά τη λύση αυτή.

Όσον αφορά τις συνδεδεμένες συμβάσεις πίστωσης, το Συμβούλιο χρησιμοποίησε τον ορισμό από το Κοινοβούλιο, ο οποίος τροποποιήθηκε ελαφρώς [άρθρο 3 στοιχείο ιδ)].

Όσον αφορά τις απαιτήσεις σχετικά με τις πληροφορίες που πρέπει να παρέχονται στη διαφήμιση, η κοινή θέση έλαβε υπόψη την τροποποιημένη πρόταση της Επιτροπής η οποία πρότεινε έναν κατάλογο σημαντικών πληροφοριών (συνολικό ετήσιο πραγματικό επιτόκιο, διάρκεια της πίστωσης, αριθμός και ποσό των μηνιαίων δόσεων και συνολικό ποσό της πίστωσης), που πρέπει να παρέχονται εκτός εάν η διαφήμιση δεν περιέχει συγκεκριμένη προσφορά πίστωσης (άρθρο 4). Ωστόσο, στην κοινή θέση ο κατάλογος των υποχρεωτικών πληροφοριών εξαρτάται από το εάν αναφέρεται στη διαφήμιση ένα επιτόκιο ή άλλο αριθμητικό στοιχείο. Έτσι λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι οι καταναλωτές χρειάζονται περισσότερες πληροφορίες (όπως το ΣΕΠΕ,

εάν αναφέρεται στη διαφήμιση αριθμητικό στοιχείο ώστε να αποτρέπεται η παραπλάνηση των καταναλωτών από έναν και μόνο αριθμητικό στοιχείο.) Το Συμβούλιο διαπίστωσε ότι η διάταξη αυτή δεν χρειάζεται να εφαρμόζεται σε ορισμένες περιπτώσεις στα κράτη μέλη όπου η εθνική νομοθεσία απαιτεί να αναφέρεται το ΣΕΠΕ στη διαφήμιση η οποία δεν περιέχει κανένα αριθμητικό στοιχείο [άρθρο 4 παράγραφος 1 δεύτερη πρόταση)]. Η Επιτροπή συμφωνεί (η εξαίρεση αυτή αφορά μόνο περιπτώσεις που δεν καλύπτονται από την οδηγία και διαβεβαιώνει τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη ότι μπορούν να διατηρήσουν τη νομοθεσία τους).

Ο κατάλογος των πληροφοριών που πρέπει να παρέχονται τροποποιήθηκε και το Συμβούλιο εισήγαγε τη δυνατότητα των κρατών μελών να μην επιβάλουν να αναφέρεται το ΣΕΠΕ στην περίπτωση υπεραναλήψεων [άρθρο 4 παράγραφος 2 στοιχείο γ)]. Αυτή η δυνατότητα που παρέχεται στα κράτη μέλη είναι αποδεκτή καθώς οι υπεραναλήψεις δεν έχουν προς το παρόν σχεδόν καμία διασυννοριακή επίπτωση.

Σχετικά με τις απαιτήσεις για παροχή πληροφοριών πριν από τη σύναψη της σύμβασης, η Επιτροπή, αφού υιοθέτησε πλήρως ή εν μέρει τις τροπολογίες του ΕΚ, πρότεινε, με την τροποποιημένη πρότασή της, απαιτήσεις οι οποίες εγκρίθηκαν πλήρως ή εν μέρει από το Συμβούλιο. Το Συμβούλιο εισήγαγε νέα στοιχεία (όπως το τυποποιημένο έντυπο για παροχή πληροφοριών πριν από τη σύναψη της σύμβασης, βλ. 3.3 κατωτέρω).

Κατά τον καθορισμό των γενικών υποχρεώσεων του πιστωτικού φορέα πριν από τη σύναψη της σύμβασης πίστωσης, το Συμβούλιο ακολούθησε την υπόδειξη της τροποποιημένης πρότασης της Επιτροπής να απαιτείται η αξιολόγηση της πιστοληπτικής ικανότητας των καταναλωτών. Ο πιστωτικός φορέας θα πρέπει να αξιολογήσει τη πιστοληπτική ικανότητα του καταναλωτή βάσει επαρκών στοιχείων που λαμβάνονται, όπου συντρέχει περίπτωση, που λαμβάνονται από τον καταναλωτή και, εν ανάγκη, κατόπιν έρευνας στην κατάλληλη βάση δεδομένων [άρθρο 8 παράγραφος 1]. Ωστόσο, το Συμβούλιο εγκατέλειψε την αρχή του υπεύθυνου χορήγησης πίστωσης. Αυτό μπορεί να γίνει δεκτό διότι το Συμβούλιο αποδέχτηκε την υποχρέωση των κρατών μελών να εξασφαλίζουν ότι οι πιστωτές παρέχουν επαρκείς εξηγήσεις ώστε να επιτρέπουν στους καταναλωτές να εκτιμήσουν εάν η προτεινόμενη πίστωση ανταποκρίνεται στις ανάγκες τους και στην οικονομική τους κατάσταση [άρθρο 5 παράγραφος 6].

Το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο πρόσθεσαν άλλες πληροφορίες στον αρχικό σύντομο κατάλογο υποχρεωτικών πληροφοριών που πρέπει να παρέχονται πριν από τη σύναψη της σύμβασης. Μεταξύ των στοιχείων που προστέθηκαν από το Κοινοβούλιο (επιπλέον έξοδα υπό την προϋπόθεση ότι τα γνωρίζει ο πιστωτικός φορέας, έξοδα που συνδέονται με την τήρηση λογαριασμού που ανοίγεται ειδικά για τη λήψη του εν λόγω δανείου, επιβαρύνσεις για τη χρήση ενός μέσου πληρωμής, έξοδα για τις συναλλαγές πληρωμής, συνολικό κόστος της καταναλωτικής πίστης, διαδικασίες που συνδέονται με το δικαίωμα υπαναχώρησης, μέθοδος εξόφλησης στην περίπτωση καθυστέρησης πληρωμών, τόκοι και έξοδα, λεπτομέρειες για την αναπροσαρμογή τους και έξοδα σε περίπτωση μη εκτέλεσης), το Συμβούλιο έλαβε υπόψη τα έξοδα τήρησης ενός ή περισσότερων λογαριασμών [άρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχείο

θ)], τα έξοδα για τη χρήση μέσου πληρωμής και τυχόν άλλα έξοδα [άρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχείο θ)] και τις πληροφορίες που παρέχονται σε περίπτωση καθυστέρησης πληρωμών [άρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχείο ιβ)]. Βάσει της τροποποιημένης πρότασης της Επιτροπής, το Συμβούλιο πρόσθεσε στον κατάλογο την αναφορά στα έξοδα που καταβάλλονται σε συμβολαιογράφο [άρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχείο ι)], την υποχρέωση επιλογής συμπληρωματικής υπηρεσίας σχετικής με τη σύμβαση πίστωσης [άρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχείο ια)], την ύπαρξη ή την απουσία δικαιώματος υπαναχώρησης [άρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχείο ιε)], το δικαίωμα πρόωρης αποπληρωμής [άρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχείο ιστ)], το δικαίωμα πληροφόρησης για το αποτέλεσμα της προσφυγής σε βάση δεδομένων [άρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχείο ιζ)] και τις πληρωμές που καταβάλλονται από τον καταναλωτή οι οποίες δεν οδηγούν σε άμεση αντίστοιχη απόσβεση του συνολικού ποσού της πίστωσης [άρθρο 5 παράγραφος 5]. Επιπλέον, το Συμβούλιο πρόσθεσε, με δική του πρωτοβουλία, την πληροφορία σχετικά με τον τύπο της πίστωσης [άρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχείο α)], τα στοιχεία ταυτότητας και τη γεωγραφική διεύθυνση του πιστωτικού φορέα [άρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχείο β)], μια προειδοποίηση για συνέπειες της παράλειψης πληρωμής [άρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχείο ιγ)], το δικαίωμα λήψης δωρεάν αντιγράφου του σχεδίου σύμβασης πίστωσης, κατόπιν αίτησης [άρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχείο ιη)] και, όπου συντρέχει περίπτωση, το χρονικό διάστημα κατά το οποίο δεσμεύεται ο πιστωτικός φορέας από τις πληροφορίες που έχει παράσχει πριν από τη σύναψη της σύμβασης [άρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχείο ιθ)].

Ενώ η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι ο κατάλογος που περιλαμβάνει τις απαιτήσεις για παροχή πληροφοριών πριν από τη σύναψη της σύμβασης δεν πρέπει να επεκταθεί πέρα από τον κατάλογο που περιλαμβάνει η τροποποιημένη πρότασή της για να αποφευχθεί η παροχή υπερβολικά πολλών πληροφοριών, συμφώνησε με τον κατάλογο πληροφοριών στη σημερινή του μορφή, λαμβάνοντας υπόψη ότι ορισμένες από τις πληροφορίες που προστέθηκαν αφορούν μόνο συγκεκριμένες περιπτώσεις και ότι, μόνο υπό τις συνθήκες αυτές, θα καταχωρίζονται στο υποχρεωτικό έντυπο (βλ. 3.3).

Όσον αφορά τις πληροφορίες που παρέχονται πριν από τη σύναψη της σύμβασης σε συγκεκριμένες περιπτώσεις όπως οι υπεραναλήψεις, ενσωματώθηκε στην κοινή θέση το απλουστευμένο καθεστώς που προτάθηκε από το Κοινοβούλιο, αλλά ο κατάλογος των πληροφοριών επεκτάθηκε [άρθρο 6 παράγραφοι 1, 2 και 3]. Καθώς αυτές οι συγκεκριμένες περιπτώσεις δεν έχουν σημαντικό διασυννοριακό αντίκτυπο, η Επιτροπή δεν προέβαλε αντιρρήσεις για τον εν λόγω κατάλογο. Η πρόταση αυτή ισχύει επίσης στη δυνατότητα επιλογής που παρέχεται στα κράτη μέλη σχετικά με την αναφορά του ΣΕΠΕ σε περιπτώσεις υπεραναλήψεων [άρθρο 6 παράγραφος 2].

Όσον αφορά την πρόσβαση σε βάσεις δεδομένων, το Κοινοβούλιο πρότεινε να εγκαταλειφθεί η υποχρέωση των κρατών μελών να εξασφαλίσουν τη λειτουργία κεντρικής βάσης δεδομένων. Η Επιτροπή και το Συμβούλιο συμφώνησαν στην εν λόγω τροπολογία [άρθρο 9]. Το Κοινοβούλιο πρότεινε να διατηρηθεί η απαίτηση οι πιστωτικοί φορείς άλλων κρατών μελών να έχουν πρόσβαση στις υπάρχουσες βάσεις δεδομένων υπό τους ίδιους όρους όπως οι πιστωτικοί φορείς του κράτους μέλους. Η Επιτροπή πρόσθεσε ότι η πρόσβαση

πρέπει να παρέχεται χωρίς διακρίσεις, κάτι που αποδέχτηκε το Συμβούλιο [άρθρο 9 παράγραφος 1]. Η δεύτερη διάταξη της οποίας τη διατήρηση πρότεινε το Κοινοβούλιο αφορά την άμεση και δωρεάν ενημέρωση του καταναλωτή σχετικά με το αποτέλεσμα της προσφυγής σε βάση δεδομένων. Η τροποποιημένη πρόταση της Επιτροπής ενσωματώνει την εν λόγω τροπολογία αλλά την περιορίζει σε περιπτώσεις όπου ο καταναλωτής ζητά την παροχή της πληροφορίας. Το Συμβούλιο περιόρισε περαιτέρω την υποχρέωση ενημέρωσης του καταναλωτή στις περιπτώσεις όπου η απόρριψη της αίτησης χορήγησης πίστωσης βασίζεται στην προσφυγή στη βάση δεδομένων [άρθρο 9 παράγραφος 2]. Αυτό μπορεί να γίνει δεκτό διότι καλύπτει την περίπτωση στην οποία είναι πλέον σημαντικό για τους καταναλωτές να γνωρίζουν σχετικά με την προσφυγή στη βάση δεδομένων.

Όσον αφορά τις πληροφορίες που πρέπει να αναφέρονται στη σύμβαση, έγινε δεκτή η πρόταση του Κοινοβουλίου να προστεθούν οι πληροφορίες σχετικά με τη διαδικασία που πρέπει να ακολουθείται για την άσκηση του δικαιώματος καταγγελίας της σύμβασης πίστωσης [άρθρο 10 παράγραφος 2 στοιχείο η)].

Όσον αφορά το ΣΕΠΕ το Κοινοβούλιο είχε προτείνει να λαμβάνονται υπόψη στο ΣΕΠΕ τα έξοδα ασφάλισης μόνο εάν είναι υποχρεωτικά για τη σύναψη της πίστωσης. Η πρόταση αυτή έγινε από την Επιτροπή και το Συμβούλιο, αλλά για λόγους σαφήνειας, συμπεριλήφθη στον ορισμό του συνολικού κόστους της πίστωσης (άρθρο 3 στοιχείο ζ). Το Κοινοβούλιο είχε επίσης προτείνει να χρησιμοποιούνται δύο τεκμήρια στις περιπτώσεις όπου το χρεωστικό επιτόκιο μπορεί να παρουσιάζει διακύμανση κατά τη διάρκεια της σύμβασης ή όπου προτείνεται ένα προνομιακό επιτόκιο μόνο για την αρχή της πίστωσης. Η πρόταση αυτή έγινε πλήρως αποδεκτή από την Επιτροπή και το Συμβούλιο και περιέχεται τώρα στο Παράρτημα I μέρος (II) στοιχεία η) και θ).

Όσον αφορά το χρεωστικό επιτόκιο, το Κοινοβούλιο είχε προτείνει επιπλέον όρους για τα μεταβλητά χρεωστικά επιτόκια. Οι προσθήκες αυτές ελήφθησαν υπόψη και τώρα περιλαμβάνονται στον ορισμό του «σταθερού χρεωστικού επιτοκίου» (δηλ. μη μεταβλητού) στο άρθρο 3 στοιχείο η).

Όσον αφορά την πρόωρη αποπληρωμή, το Κοινοβούλιο είχε προτείνει αλλαγές στη διατύπωση οι οποίες ενσωματώθηκαν στην κοινή θέση. Ο καταναλωτής μπορεί δικαιούται να εκπληρώσει πρόωρα ανά πάσα στιγμή τις υποχρεώσεις του [άρθρο 16].

Όσον αφορά την εκχώρηση δικαιωμάτων, το Κοινοβούλιο είχε προτείνει ότι ο καταναλωτής πρέπει να πληροφορείται για την εκχώρηση της σύμβασης σε τρίτο. Η πρόταση αυτή ενσωματώθηκε στην κοινή θέση· ωστόσο, δεν εφαρμόζεται όταν ο αρχικός πιστωτικός φορέας, σε συμφωνία με τον εκδοχέα, εξακολουθεί να καταβάλλει την πίστωση έναντι του καταναλωτή [άρθρο 17].

Όσον αφορά τις συνδεδεμένες συμβάσεις πίστωσης, και το αποτέλεσμα του δικαιώματος υπαναχώρησης από τέτοιες συναλλαγές, η Επιτροπή και το Συμβούλιο επιβεβαίωσε ότι εάν ο καταναλωτής υπαναχωρήσει από συμβάσεις παροχής αγαθών ή υπηρεσιών, βάσει του κοινοτικού δικαίου, δεν δεσμεύεται πλέον από τυχόν συνδεδεμένη σύμβαση πίστωσης (άρθρο 15). Το Κοινοβούλιο πρότεινε επιπλέον τα κράτη μέλη να μπορούν να διατηρήσουν ή να εισαγάγουν

συστήματα αλληλέγγυας ευθύνης. Η πρόταση αυτή αντικατοπτρίζεται στην κοινή θέση (άρθρο 15 παράγραφος 2).

Το Συμβούλιο και η Επιτροπή ακολούθησαν την πρόταση του Κοινοβουλίου σύμφωνα με την οποία καθένα από τα συμβαλλόμενα μέρη έχει το δικαίωμα να καταγγείλει σύμβαση πίστωσης αόριστης διάρκειας παρέχοντας απλώς προειδοποίηση. Επιπλέον, ως μέτρο για την προστασία των καταναλωτών, η κοινή θέση προτείνει οι πιστωτικοί φορείς να υποχρεώνονται να παρέχουν τουλάχιστον δίμηνη προειδοποίηση (άρθρο 13).

Όσον αφορά την υπέρβαση, το μέρος της τροπολογίας του Κοινοβουλίου που αφορά την ενημέρωση του καταναλωτή (κυρώσεις και τόκοι υπερημερίας) έγινε δεκτό και ενσωματώθηκε στην κοινή θέση (άρθρο 18).

Όσον αφορά τη ρύθμιση των δραστηριοτήτων των πιστωτικών φορέων και των μεσιτών πιστώσεων, η τροπολογία του Κοινοβουλίου η οποία πρότεινε να ρυθμίζονται ή να εποπτεύονται από ανεξάρτητο φορέα ή αρχή ελήφθη υπόψη στην κοινή θέση (άρθρο 20). Εντούτοις, το εν λόγω άρθρο δεν κάνει πλέον αναφορά στους μεσίτες πιστώσεων.

Τροπολογίες που δεν ενσωματώθηκαν στην κοινή θέση, και, ωστόσο, έγιναν δεκτές από την Επιτροπή.

Το Κοινοβούλιο πρότεινε να μπορεί ο πιστωτικός φορέας να εκπληρώνει τις απαιτήσεις του για παροχή πληροφοριών πριν από τη σύναψη της σύμβασης παρέχοντας ένα σχέδιο σύμβασης πίστωσης το οποίο να περιλαμβάνει όλες τις ανάγκες συμβατικές πληροφορίες. Το Συμβούλιο δεν δέχτηκε την πρόταση αυτή. Δεδομένου ότι είναι πολύ δύσκολο για το μέσο καταναλωτή να κατανοήσει τους όρους μιας σύμβασης πίστωσης και ότι το υποχρεωτικό έντυπο (βλ. 3.3) αποτελεί καλή λύση για την παροχή κατανοητών πληροφοριών στον καταναλωτή πριν από τη σύναψη της σύμβασης, η Επιτροπή συμφωνεί ότι οι πιστωτικοί φορείς πρέπει να υποχρεώνονται να χρησιμοποιούν πάντα το έντυπο αυτό.

Με τη διάταξη για τις συνδεδεμένες συμβάσεις πιστώσεων, το Κοινοβούλιο είχε προτείνει η ύπαρξη προϋπάρχουσας σύμβασης μεταξύ του πιστωτικού φορέα και του προμηθευτή να αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για την άσκηση εκ μέρους του καταναλωτή ένδικων μέσων κατά του πιστωτικού φορέα στην περίπτωση μη παροχής ή μερικής παροχής ή μη συμμόρφωσης. Αυτό έγινε δεκτό από την Επιτροπή, όμως το Συμβούλιο δεν αποδέχτηκε την πρόταση αυτή. Ωστόσο, η κοινή θέση αφήνει το περιθώριο στα κράτη μέλη, όπως πρότεινε το Κοινοβούλιο, να καθορίζουν σε ποιο βαθμό και υπό ποιες συνθήκες μπορούν να ασκούνται τα εν λόγω ένδικα μέσα.

Όσον αφορά τις συμβάσεις πίστωσης αορίστου διάρκειας, η Επιτροπή δεν διαφώνησε με την υποχρέωση ρητής προηγούμενης έγκρισης από τον δανειολήπτη πριν από την ανανέωση της σύμβασης, αλλά αυτό δεν ελήφθη υπόψη στην κοινή θέση.

Η τροπολογία που πρότεινε το Κοινοβούλιο σχετικά με το άρθρο για την εκτέλεση της σύμβασης εγγύησης δεν μπορούσε να εφαρμοστεί καθώς το όλο

θέμα των ασφαλειών αποκλείστηκε από το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας. Το ίδιο ισχύει για το άρθρο σχετικά με την όχληση και την απαίτηση οφειλών.

Τροπολογίες που δεν έγιναν δεκτές

Η πρόταση του Κοινοβουλίου να προβλέπεται ότι οι συμβάσεις πίστωσης πρέπει να συντάσσονται γραπτώς δεν ενσωματώθηκε στην κοινή θέση διότι η Επιτροπή και το Συμβούλιο πιστεύουν ότι οι τυπικές απαιτήσεις πρέπει να ευθυγραμμίζονται με όλα τα χαρακτηριστικά της εμπορίας εξ αποστάσεως. Ωστόσο, το Συμβούλιο συμπεριέλαβε τη δυνατότητα των κρατών μελών να διατηρούν ή να εισάγουν εθνικούς κανόνες σχετικά με την εγκυρότητα της σύναψης συμβάσεων [άρθρο 10 παράγραφος 1 τρίτη πρόταση].

Σχετικά με το ΣΕΠΕ (άρθρο 19), το Κοινοβούλιο είχε προτείνει να εξηγηθεί με περισσότερες λεπτομέρειες ο τύπος υπολογισμού στο αντίστοιχο άρθρο. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή θεώρησαν ότι ήταν επαρκής η αναφορά του τύπου στο παράρτημα, το οποίο δεν είναι απλώς ενδεικτικό αλλά αποτελεί μέρος του νομοθετικού κειμένου.

Η χρήση σταθερού ισοζυγίου κεφαλαίου ως βάσης για τον υπολογισμό του ΣΕΠΕ στην περίπτωση συμβάσεων πίστωσης αορίστου διάρκειας, όπως είχε προτείνει το Κοινοβούλιο, δεν έγινε αποδεκτή διότι δεν αντανάκλούσε την πραγματικότητα της πίστωσης αορίστου διάρκειας.

Όσον αφορά τις συνδεδεμένες συμβάσεις πίστωσης, το Κοινοβούλιο είχε προτείνει στην περίπτωση υπαναχώρησης από τη σύμβαση πίστωσης ο καταναλωτής να μη δεσμεύεται πλέον από τη συνδεδεμένη σύμβαση παροχής αγαθών ή υπηρεσιών. Αυτό δεν έγινε δεκτό από την Επιτροπή και το Συμβούλιο διότι η παρούσα οδηγία αφορά τις συμβάσεις πίστωσης και όχι τις συμβάσεις πώλησης. Επιπλέον, αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει τους προμηθευτές να καθυστερούν την παράδοση των αγαθών ή των υπηρεσιών έως το τέλος της περιόδου υπαναχώρησης. Ωστόσο, τα κράτη μέλη εξακολουθούν να έχουν το δικαίωμα να εισάγουν ή να διατηρούν τέτοια συστήματα σε εθνικό επίπεδο.

Όσον αφορά την υπέρβαση, η διατύπωση που πρότεινε το Κοινοβούλιο σχετικά με τη «μη επιτρεπόμενη υπέρβαση» δεν ενσωματώθηκε διότι αναφέρεται σε κάτι που δεν είναι αποδεκτό από τον πιστωτικό φορέα και, συνεπώς, από τη φύση του δεν «επιτρέπεται» [άρθρο 18].

Όσον αφορά την προσέγγιση εναρμόνισης, το Κοινοβούλιο είχε προτείνει να εισαχθεί στην οδηγία μια ελάχιστη ρήτρα εναρμόνισης. Αυτό δεν ενσωματώθηκε στην κοινή θέση. Η Επιτροπή πιστεύει ότι η ελάχιστη ρήτρα που περιέχεται στην ισχύουσα οδηγία για την καταναλωτική πίστη έχει οδηγήσει σε πολύ διαφορετικές νομοθεσίες στα κράτη μέλη, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται φραγμοί στην είσοδο στην αγορά και κατακερματισμός της αγοράς. Με την δρομολόγηση της διαδικασίας για τη δημιουργία μιας πραγματικής εσωτερικής αγοράς για την καταναλωτική πίστη, η οποία αποτελεί έναν από τους βασικούς στόχους της οδηγίας, η Επιτροπή πιστεύει ότι η πλήρης εναρμόνιση όπως προβλέπεται στην κοινή θέση (άρθρο 22) είναι απολύτως αναγκαία, όχι μόνο σε ό,τι αφορά το ΣΕΠΕ, όπως προτείνεται στις

τροπολογίες του Κοινοβουλίου, αλλά και για τα άλλα βασικά θέματα που καλύπτει η οδηγία.

3.3 Νέες διατάξεις τις οποίες εισήγαγε το Συμβούλιο

Το Συμβούλιο πρόσθεσε τις υπεραναλήψεις που πρέπει να εξοφλούνται σε ένα μήνα στον κατάλογο των εξαιρέσεων από το πεδίο της οδηγίας [άρθρο 2 παράγραφος 2 στοιχείο ε)]. Ωστόσο, πρέπει να παρέχεται ένας σύντομος κατάλογος πληροφοριών πριν από τη σύναψη της σύμβασης [άρθρο 6 παράγραφος 5]. Καθώς αυτές οι πιστώσεις καλύπτουν μόνον έναν πολύ σύντομο χρονικό διάστημα και, συνεπώς, δεν συνεπάγονται εκτεταμένα έξοδα, η εξαίρεση αυτή είναι αποδεκτή.

Στον τομέα των ενυπόθηκων πιστώσεων, το Συμβούλιο εισήγαγε δύο νέες εξαιρέσεις που καλύπτουν τις πιστώσεις που προορίζονται για τη χρηματοδότηση της αγοράς ακίνητης περιουσίας με παρόμοιο τρόπο όπως οι ενυπόθηκες πιστώσεις [άρθρο 2 παράγραφος 2 (α, δεύτερη εναλλακτική επιλογή)] και πιστώσεις από τράπεζες που βασίζονται στις αρχές της ισλαμικής πίστης στο Ηνωμένο Βασίλειο [άρθρο 2 παράγραφος 2 στοιχείο β)]. Η Επιτροπή υποστηρίζει τις εξαιρέσεις αυτές διότι αποσκοπούν να καλύψουν συγκεκριμένες νομικές λύσεις σε ορισμένες κράτη μέλη που είναι παρόμοιες για τις ενυπόθηκες πιστώσεις.

Σύμφωνα με τα απλουστευμένα καθεστώτα που δημιουργήθηκαν για τις υπεραναλήψεις και τις υπερβάσεις, το Συμβούλιο εισήγαγε ορισμούς για τα δύο τύπους συμφωνιών πίστωσης, στην περίπτωση υπερανάλληψης βάσει της πρότασης της Επιτροπής [άρθρο 3 στοιχεία δ) και ε)].

Σχετικά με την παροχή πληροφοριών πριν από τη σύναψη της σύμβασης, το Συμβούλιο εισήγαγε υποχρεωτικό τυποποιημένο έντυπο το οποίο είναι ακριβώς το ίδιο σε όλα τα κράτη μέλη και πρέπει να χρησιμοποιείται από τους πιστωτικούς φορείς για να παρέχουν στον καταναλωτή πληροφορίες πριν από τη σύναψη της σύμβασης [άρθρο 5 παράγραφος 1 δεύτερη πρόταση/παράρτημα II]. Η Επιτροπή υποστηρίζει απόλυτα την πρόταση αυτή διότι το έντυπο θα διευκολύνει για τους καταναλωτές τη σύγκριση των προσφορών και θα είναι πιο κατανοητές για τους καταναλωτές οι πληροφορίες που παρέχονται πριν από τη σύναψη της σύμβασης.

Στις περιπτώσεις απλουστευμένων καθεστώτων, το Συμβούλιο συνέταξε ένα ειδικό τυποποιημένο έντυπο (παράρτημα III), το οποίο δεν είναι υποχρεωτικό, αλλά μπορεί να χρησιμοποιείται από πιστωτικούς φορείς για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που έχουν για παροχή πληροφοριών πριν από τη σύναψη της σύμβασης [άρθρο 6 παράγραφος 1 τέταρτη και πέμπτη πρόταση)].

Το Συμβούλιο εισήγαγε ορισμένες νέες διατάξεις σχετικά με την ίδια τη σύμβαση πίστωσης. Στις απαιτήσεις για παροχή πληροφοριών πρόσθεσε πληροφορίες σχετικά με άλλους συμβατικούς όρους και προϋποθέσεις [άρθρο 10 παράγραφος 2 στοιχείο κ)], την εποπτική αρχή [άρθρο 10 παράγραφος 2 στοιχείο κα)] και τη γενική προειδοποίηση για τις συνέπειες της παράλειψης πληρωμής [άρθρο 10 παράγραφος 2 στοιχείο ιγ)]. Στις περιπτώσεις υπεραναλήψεων, προβλέπεται η ίδια δυνατότητα επιλογής των κρατών μελών

σχετικά με την αναφορά του ΣΕΠΕ [άρθρο 10 παράγραφος 2 στοιχείο ζ)]. Ενώ η Επιτροπή μπορεί να αποδεχτεί όλες αυτές τις προσθήκες, η τροπολογία του Συμβουλίου ότι το άρθρο 10 δεν πρέπει να θίγει τυχόν εθνικούς κανόνες για την εγκυρότητα της σύναψης σύμβασης πίστωσης δημιουργεί περισσότερα προβλήματα. Το άρθρο 10 προορίζεται να αποτελέσει πλήρως εναρμονισμένη διάταξη, με συνέπεια τα κράτη μέλη να μην πρέπει να έχουν την ελευθερία να επιβάλουν τυπικές απαιτήσεις (π.χ. γραπτή υπογραφή της σύμβασης) σε εθνικό επίπεδο. Τέτοιες επίσημες απαιτήσεις, οι οποίες δεν είναι εναρμονισμένες, μπορούν να αποτελέσουν φραγμούς στην εσωτερική αγορά.

Σχετικά με την παροχή πληροφοριών για το χρεωστικό επιτόκιο [άρθρο 11], το Συμβούλιο όριζε ότι η παροχή πληροφοριών στην περίπτωση αλλαγής του χρεωστικού επιτοκίου πρέπει να γίνεται μόνο περιοδικά εάν συνδέεται με αλλαγή του επιτοκίου αναφοράς, ώστε να αποφεύγεται η περιττή γραφειοκρατία και η υπερφόρτωση του καταναλωτή με πληροφορίες.

Το Συμβούλιο εισήγαγε λεπτομερέστερη περιγραφή της διαδικασίας για την άσκηση του δικαιώματος υπαναχώρησης. Πρόσθεσε επίσης μία παράγραφο (άρθρο 14 παράγραφος 6) σύμφωνα με την οποία τα κράτη μέλη μπορούν να διατηρούν τυχόν εθνικές διατάξεις που ορίζουν προθεσμία κατά τη διάρκεια της οποίας δεν μπορεί να αρχίσει η εκτέλεση της σύμβασης.

Όσον αφορά την πρόωρη εξόφληση (άρθρο 16), το Συμβούλιο εισήγαγε τη δυνατότητα για τους πιστωτικούς φορείς να αξιώνουν αποζημίωση στην περίπτωση που ο καταναλωτής προβεί σε πρόωρη εξόφληση, υπό ορισμένες προϋποθέσεις. Τα κράτη μέλη μπορούν να επιβάλουν όριο που δεν μπορεί να υπερβαίνει τα 10.000 ευρώ για το ποσό που εξοφλείται πρόωρα, κάτω από το οποίο δεν μπορεί να ζητείται αποζημίωση. Η ανώτατη αποζημίωση ανέρχεται στο 1% του ποσού που αποπληρώθηκε εφόσον το επιτόκιο είναι σταθερό για περισσότερο από ένα έτος και δεν μπορεί να υπερβαίνει το 0,5% της πίστωσης. Επιπλέον, ο πιστωτικός φορέας δεν δικαιούται αποζημίωση εάν το επιτόκιο αναφοράς της ΕΚΤ έχει αυξηθεί μεταξύ της ημερομηνίας σύναψης της συμφωνίας και της ημερομηνίας πρόωρης εξόφλησης. Η Επιτροπή πιστεύει ότι η εναρμόνιση του υπολογισμού της αποζημίωσης είναι χρήσιμη για την επίτευξη της εσωτερικής αγοράς και ότι οι όροι που συμφωνήθηκαν από το Συμβούλιο δεν θίγουν το επίπεδο προστασίας των καταναλωτών. Ωστόσο, η Επιτροπή θα προτιμούσε υψηλότερο επίπεδο εναρμόνισης για το θέμα αυτό.

Το Συμβούλιο πρόσθεσε τη δυνατότητα προσφυγής σε επιτροπολογία (σύμφωνα με το άρθρο 5α παράγραφο 1 έως 4 της οδηγίας 1999/468/ΕΚ, λαμβάνοντας υπόψη τις διατάξεις του άρθρου 8) για τον καθορισμό των τεκμηρίων που πρέπει να χρησιμοποιούνται για τον υπολογισμό του ΣΕΠΕ για ορισμένους τύπους πιστώσεων [άρθρο 19 παράγραφος 5]. Η πρόταση αυτή λαμβάνεται υπόψη στο άρθρο 25 της κοινής θέσης και υποστηρίζεται από την Επιτροπή. Η εξαιρετική τεχνική φύση του θέματος αυτού δεν προσφερόταν για εις βάθος συζήτηση στο Συμβούλιο, το οποίο συνεπώς αποφάσισε να το εξετάσει με μια πιο κατάλληλη για το σκοπό αυτό διαδικασία. Η οδηγία περιέχει ορισμένες ρυθμιστικές επιλογές για τα κράτη μέλη (πιθανότητα εφαρμογής απλουστευμένου καθεστώτος μόνο για ορισμένες συμβάσεις πιστώσεων [άρθρο 2 παράγραφοι 5 και 6], πρόβλεψη αναφοράς στη διαφήμιση μόνο του ΣΕΠΕ [άρθρο 4 παράγραφος 1], δικαίωμα να μην επιβάλουν την

αναφορά του ΣΕΠΕ για υπεραναλήψεις στη διαφήμιση, παροχή πληροφοριών κατά και πριν από τη σύναψη της σύμβασης [άρθρο 4 παράγραφος 2 στοιχείο γ), άρθρο 6 παράγραφος 2, άρθρο 10 παράγραφος 2 στοιχείο ζ)], πιθανότητα να προσαρμόζουν τη βοήθεια που παρέχεται στους καταναλωτές [άρθρο 5 παράγραφος 6], μη πρόβλεψη του δικαιώματος υπαναχώρησης στην περίπτωση συμβάσεων που συνάπτονται μέσω συμβολαιογράφου [άρθρο 14 παράγραφος 5], δικαίωμα να καθορίζουν τα ένδικα μέσα για τις συνδεδεμένες συμβάσεις πίστωσης [άρθρο 15 παράγραφος 2], το δικαίωμα να διατηρούν ή να εισαγάγουν κανόνες σχετικά με το κύρος της σύμβασης [άρθρο 10 παράγραφος 1] και να καθορίζουν όριο κατ' ανώτερο 10.000 ευρώ κάτω από το οποίο δεν μπορεί να ζητηθεί αποζημίωση για πρόωρη εξόφληση [άρθρο 16 παράγραφος 4]. Το Συμβούλιο προσέθεσε την υποχρέωση των κρατών μελών να ενημερώνουν την Επιτροπή όταν κάνουν χρήση αυτών των επιλογών, ώστε οι πληροφορίες αυτές να μπορούν να δημοσιοποιούνται. Η πρόταση αυτή συμπληρώνεται από διάταξη η οποία προβλέπει την παρακολούθηση εκ μέρους της Επιτροπής των συνεπειών της χρήσης των εν λόγω ρυθμιστικών επιλογών για τους καταναλωτές και την εσωτερική αγορά [άρθρο 27 παράγραφος 2]. Η Επιτροπή συμφωνεί με τις προσθήκες αυτές.

4. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Η κοινή θέση είναι ικανοποιητική όσον αφορά τέσσερα από τα πέντε βασικά ζητήματα της οδηγίας. Η παροχή πληροφοριών πριν από τη σύναψη της σύμβασης, παροχή πληροφοριών κατά τη σύναψη της σύμβασης, ΣΕΠΕ και το δικαίωμα υπαναχώρησης εναρμονίζονται πλήρως και εξασφαλίζουν υψηλό επίπεδο ενημέρωσης και προστασίας του καταναλωτή, ενώ διαμορφώνονται οι όροι για τη δημιουργία πραγματικής εσωτερικής αγοράς στον τομέα της καταναλωτικής πίστης. Το τυποποιημένο έντυπο για την παροχή πληροφοριών πριν από τη σύναψη της σύμβασης, που εισήγαγε το Συμβούλιο, θα προσφέρει στους καταναλωτές μια καλή βάση για σύγκριση των προσφορών.

Η Επιτροπή ήταν υπέρ της μεγαλύτερης εναρμόνισης στο θέμα της πρόωρης εξόφλησης. Η Επιτροπή δεν υποστηρίζει τη δυνατότητα που παρέχεται στα κράτη μέλη να διατηρήσουν ή να εισαγάγουν εθνική νομοθεσία σχετικά με το κύρος της σύναψης των συμβάσεων πίστωσης. Ωστόσο, θεωρεί ότι ο γενικός συμβιβασμός που επιτεύχθηκε από το Συμβούλιο μπορεί να γίνει δεκτός, λαμβάνοντας υπόψη την πρόοδο που σημειώθηκε στους άλλους βασικούς τομείς και τις δυσκολίες για την επίτευξη οποιαδήποτε συμφωνίας στον Συμβούλιο.